

[Birthe Rønn Hornbech]

Det er ikke lovgiverens opgave at skabe bestemte aviser og tv-programmer, og det er ikke politikernes opgave at skabe så tandløse medier, at alle kan være tilfredse til enhver tid. Tværtimod skal medierne provokere for derigennem at opvække og tvinge den enkelte til stillingtagen. Den enkelte læsers frihed består jo i at lade være med at købe en bestemt avis og købe en anden eller trykke på tv-afbryderknappen.

Vi ønsker i Venstre en vidtgående frihed for medierne, også når denne frihed vendes til kritik mod os selv. Men det er lige så klart, at denne vidtgående frihed for medierne brydes af hensynet til den enkeltes frihed, så den enkelte borger ikke bliver retsløs. Mediernes frihed og mediernes ansvar må nødvendigvis være to sider af samme sag. Ytringsfrihedens grænser må trækkes dér, hvor der sker overgreb mod den enkelte. Lovgivningsmagten kan naturligvis ikke acceptere grove overgreb og forfølgelser af enkelte sagesløse borgere. Det sætter straffeloven en stopper for, og det sætter de nu lovfæstede presseetiske principper en stopper for. Og det sætter udgiverhæftelsen en stopper for i de helt ekstreme sager.

Vi har i Venstres folketingsgruppe grundigt overvejet, om vi overhovedet kunne gå ind for en udgiverhæftelse, og specielt overvejet, om vi kunne tiltræde de bødeudmålingsprincipper, der lægges op til. Vi er endt med at kunne tilslutte os disse principper. Dels er hæftelsesreglerne jo allerede kendt fra den gældende presselov, dels er det afgørende for Venstre, at det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at disse skærpede regler kun tilsigter at ramme i helt ekstraordinære tilfælde, hvor der er tale om åbenbare overskridelser, der bærer præg af hetzlignende forfølgelse.

Reglerne vil altså ikke ramme selv vidtgående udsagn og reportager af seriøs karakter. Vi er ude i det ekstreme, hvis disse regler skal anvendes. Det fremgår endvidere af fremsættelsestalen, at der ikke tilsigtes bøder så store, at de konkrete tilfælde går ud over, hvad et massemedie kan betale.

Idet der altså ikke foreligger en ændret ansvarsordning i forhold til gældende presselov, og under de forudsætninger jeg har nævnt, mener vi i Venstre, at der med forslaget trækkes en fornuftig grænse mellem den redaktionelle frihed og retsbeskyttelsen af den enkelte. Sanktio-

nerne over for ødelæggelser af helt sagesløse mennesker er skærpet, men man kan på den anden side sige, at reglerne er til gavn for en lodig presse.

Det er afgørende for os, at der ikke indføres regler, der kan virke som incitament for udgiveren til at udøve daglig, direkte indflydelse på den redaktionelle proces. Vi håber, at bødehæftelsen kun får meget snæver anvendelse. Vi håber, at alene lovfæstelsen af de presseetiske regler vil fremme ansvarligheden.

Til sidst om kildebeskyttelsen: Det er klart, at disse regler også skal omfatte de elektroniske medier. Kildebeskyttelsen er en naturlig fortsættelse af redaktøransvaret for anonyme udsagn. Men også her gælder det, at der er nogle yderste grænser, der må trækkes, hvor åbenbare samfundshensyn taler herfor. Massemedierne kan heller ikke selv være tjent med, at det indtryk breder sig i befolkningen, at man er på forbryderens side. Kildebeskyttelsen er jo ikke ment som beskyttelse af forbryderne, men skal sikre os nyhedsformidling og debat.

Med disse bemærkninger tilsiger vi lovforslaget al støtte.

Gert Petersen (SF):

Det er naturligt, at der gælder de samme ansvarsregler både for den trykte og den elektroniske presse. Det burde have været tilfældet for længe siden; det er på høje tid, at denne reform nu bliver gennemført. Det hilser vi velkommen.

Massemedierne har jo mange opgaver. Nogle af dem er også at få finansieret sig selv. Det kan så føre til finurligheder som lottospil og andet pjank og også af og til sensationsjageri, som kan gå over grænsen.

Det er klart, at pressen kan ikke være ansvarsfri, men den centrale opgave, nyhedsformidlingen, handler alligevel først og fremmest om sikring af ytringsfriheden og fri adgang til informationer. Medmindre medierne kan fungere som offentlighedens vagthunde, kan demokratiet ikke fungere.

Men når der så alligevel skal trækkes nogle grænser – især, synes jeg, til beskyttelse af enkeltmennesker, så at de ikke bliver forfulgt – er det vigtigt, at disse skranker placeres så bredt, at det er muligt for medierne uden indskrænkning at tage alle samfundsrelevante spørgsmål op og formulere sig frit om dem og at få adgang til alle samfundsrelevante informationer, ja, at